

CHEVY STEVENS

Onwetend

Vertaald door Paul Witte

2011

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Voor Connel

EERSTE SESSIE

Ik dacht dat ik er wel aan toe was, Nadine. Na al die jaren van therapie, na al die gesprekken die we erover hebben gevoerd, heb ik het ten slotte gedaan: ik heb mijn biologische moeder opgezocht. Bij die beslissing heb jij een grote rol gespeeld – ik wilde je laten zien hoeveel impact je op mijn leven hebt gehad, hoe ik ben gegroeid, hoe stabiel ik nu ben. Hoe evenwichtig. Jij hebt altijd gezegd: ‘Balans is de sleutel.’ Alleen zei je er wel altijd iets bij: ‘Neem de tijd, Sara.’

Ik heb het gemist, hier zijn. Weet je nog hoe ongemakkelijk ik me de eerste keer voelde? Vooral toen ik vertelde waarom ik hulp zocht. Maar jij was heel nuchter, en je had gevoel voor humor – je paste helemaal niet in het beeld dat ik van een psychiater had. En deze kamer is zo fris en zo mooi dat ik me al beter voelde als ik binnenkwam. Soms, vooral in het begin, wilde ik zelfs niet meer weg.

Je hebt ooit tegen me gezegd dat je wist dat je je taak had volbracht als ik niet meer zou komen. En zo is het gegaan. De afgelopen jaren zijn de gelukkigste van mijn leven geweest. Daarom dacht ik ook dat ik het wel aankon. Ik dacht dat ik tegen alles wat op mijn weg kon komen was opgewassen. Ik had het gevoel dat ik stevig in mijn schoenen stond, dat ik geaard was. En ik zou nooit meer zo’n nerveus wrak worden als ik was toen ik hier voor het eerst binnenliep.

En toen, toen ik haar dan eindelijk had opgezocht en haar had gedwongen met me te praten, loog ze – mijn biologische moeder. Ze loog over mijn echte vader. Dat voelde net zoals wanneer Ally, toen ik zwanger van haar was, tegen mijn ribben schopte: een onverwachte klap van binnenuit die me de adem benam. Maar wat me nog het meest raakte, was de angst van mijn biologische moeder. Ze was bang voor me. Dat weet ik zeker. Ik weet alleen niet waarom.

Het begon anderhalve maand geleden, eind december, met een artikel op internet. Ally had me die zondag krankzinnig vroeg gewekt – met een kind van zes heb je geen haan nodig – en ik beantwoordde mailtjes terwijl ik mijn eerste bak koffie dronk. Inmiddels krijg ik vanuit alle uithoeken van het eiland verzoeken om meubels te restaureren. Die ochtend deed ik research naar een bureautje uit de jaren twintig – dat wil zeggen, als ik niet om Ally zat te lachen. Zij zat beneden in de woonkamer naar een tekenfilm te kijken, maar ik hoorde dat ze ondertussen Eland, onze gevlekte Franse bulldog, op z'n kop gaf – waarschijnlijk omdat hij haar knuffelkonijn niet met rust liet. Eland heeft iets met knuffeldieren. Eigenlijk moet alles wat een staart heeft voor zijn leven vrezen.

Plotseling verscheen er een of andere Viagra-advertentie op mijn scherm, en toen ik die eindelijk had weg gekregen, bleek ik weer een andere link te hebben aangeklikt. De kop daarvan was:

Adoptie – de andere kant van de medaille

Ik scrolde door brieven die mensen hadden ingestuurd naar aanleiding van een artikel op de Canadese nieuwssite van de *Globe and Mail*; ik las verhalen van biologische ouders die jaren hadden geprobeerd hun kinderen terug te vinden en van biolo-

gische ouders die niet gevonden wilden worden. Van geadopteerde kinderen die zich nooit ergens thuis hadden gevoeld. Tragische verhalen van mensen bij wie de deur van hun ouders voor hun neus was dichtgegooid. En vreugdevolle verhalen, van moeders en dochters en broers en zussen die elkaar hadden teruggevonden en nog lang en gelukkig leefden.

Mijn hart begon te bonzen. Stel dat ik mijn moeder zou vinden... Zouden we goed met elkaar kunnen opschieten? Of zou ze niets met me te maken willen hebben? Misschien was ze al dood. Of ik had broers of zussen die niet wisten dat ik bestond...

Ik besepte pas dat Evan uit bed was gekomen toen hij me in mijn nek kuste en zacht gromde – dat geluid hebben we van Eland overgenomen en gebruiken we om elkaar van alles en nog wat duidelijk te maken: van ‘Ik ben ontzettend kwaad op je’ tot ‘Wat ben je toch een lekker ding!’

Ik klapte mijn laptop dicht en draaide rond op mijn bureaustoel. Evan trok zijn wenkbrauwen op en glimlachte.

‘Zat je weer met je internetvriendje te chatten?’

Ik glimlachte terug. ‘Welke van de tien?’

Evan greep naar zijn borst, liet zich in zijn eigen bureaustoel vallen en zuchtte diep.

‘Ik hoop voor jou dat ze veel kleren hebben.’

Ik lachte. Ik pik Evans overhemden altijd in, vooral als hij met een groep in zijn *lodge* in Tofino zit, op drie uur rijden van ons huis in Nanaimo, aan de ruige westkant van Vancouver Island. Hij organiseert vanuit dat houten kusthuis kajaktochten en neemt groepen mee de zee op om naar walvissen te gaan kijken. Meestal is hij de hele week weg. En dan draag ik zo’n overhemd vaak vierentwintig uur per dag. Dan ga ik helemaal op in de restauratie van een nieuw meubelstuk en tegen de tijd dat hij weer thuiskomt, zit het vol vlekken en moet ik in ruil voor vergeving van alles en nog wat voor hem doen.

‘Het spijt me dat ik je het slechte nieuws moet vertellen, schat, maar voor mij ben jij de enige – andere mannen weten niet wat ze met zo’n gestoord mens aan moeten.’ Ik zette mijn voet in zijn schoot. Zijn zandkleurige haar piekte alle kanten op en hij zag er in zijn gebruikelijke outfit van een cargobroek en een poloshirt uit als een student. Niet veel mensen beseffen dat Evan een lodge bezit.

Hij glimlachte. ‘Ja ja. Ik weet zeker dat er ergens een dokter met een dwangbuis rondloopt die jou wel een schatje vindt.’

Ik deed alsof ik hem een schop wilde geven en zei toen: ‘Ik zat net een artikel te lezen...’ Op dat moment voelde ik bij mijn linkerslaap een bekende pijn opkomen, en ik probeerde hem weg te masseren.

‘Je krijg toch geen migraine, schatje?’

Ik liet mijn hand in mijn schoot zakken. ‘Een kleintje mischien; die trekt wel weer weg.’

Hij keek me even aan.

‘Oké, oké, ik ben mijn pil gisteren vergeten.’ Na jarenlang allerlei medicijnen te hebben uitgeprobeerd, slik ik nu bètablokkers en heb ik mijn migraineaanvallen eindelijk onder controle. Dan moet ik er alleen wel aan denken ze in te nemen.

Hij schudde zijn hoofd. ‘En waar ging dat artikel over?’

‘Ontario maakt zijn databank met adoptiegegevens openbaar, en...’ Ik kreunde, want Evan begon met zijn duim op een drukpunt op mijn voet te wrijven. ‘Op die site staan brieven van mensen die geadopteerd zijn en van mensen die hun kinderen hebben afgestaan.’ Op de achtergrond hoorde ik dat Ally de slappe lach had.

‘Denk je erover je biologische moeder te gaan zoeken?’

‘Niet echt. Het was gewoon interessant om te lezen.’ Maar ik dacht er wel degelijk over naar haar op zoek te gaan. Ik wist alleen niet zeker of ik eraan toe was. Ik heb altijd geweten dat

ik geadopteerd ben, maar ik besepte pas dat dat betekent dat ik anders ben toen mijn moeder me vroeg bij haar te komen zitten en me vertelde dat ze een baby'tje zou krijgen. Vier was ik toen. Terwijl mijn moeder steeds dikker en mijn vader steeds trotser werd, begon ik me steeds meer zorgen te maken – ik was bang dat ze me terug zouden geven. Maar ik wist pas echt dat ik anders was toen ik zag hoe mijn vader naar Lauren keek nadat hij haar vanuit het ziekenhuis had thuisgebracht en hoe hij naar mij keek toen ik hem vroeg of ik haar even mocht vasthouden. Twee jaar later werd Melanie geboren. Haar mocht ik ook niet vasthouden.

Evan, die altijd veel eerder bereid is een onderwerp te laten rusten dan ik, knikte.

‘Hoe laat wilde je naar die brunch gaan?’

‘Kwart over nooit.’ Ik zuchtte. ‘Godzijdank komen Lauren en Greg ook, want Melanie neemt K yle mee.’

‘Dapper van haar.’ Zozeer als mijn vader op Evan gesteld is (waarschijnlijk zouden ze de hele brunch bezig zijn met het plannen van hun volgende vistocht), zozeer veracht hij Kyle. Ik kan niet zeggen dat ik hem dat kwalijk neem. Kyle denkt geloof ik dat hij een rockster is, maar volgens mij is hij alleen goed in het bespelen van mijn zus. Aan de andere kant heeft mijn vader altijd een hekel aan onze vriendjes gehad. Ik kan nog steeds nauwelijks geloven dat hij Evan zo graag mag. Daar was alleen een bezoek aan de lodge voor nodig – sindsdien praat hij over hem alsof hij de zoon is die hij nooit heeft gehad. Hij schept nog steeds op over de zalm die ze toen hebben gevangen.

‘Misschien denkt ze dat mijn vader zijn goede karaktereigenschappen vanzelf gaat ontdekken als ze maar vaak genoeg langskomen,’ snoof ik.

‘Je doet aardig tegen hem, hoor. Melanie houdt van hem.’

Ik deed alsof ik huiverde. ‘Vorige week zei ze tegen me dat ik

wat aan mijn teint moest doen, omdat ik anders net zo wit zou zijn als mijn jurk. Onze bruiloft is pas over negen maanden!’

‘Ze is gewoon jaloers – je moet het niet zo persoonlijk opne-
men.’

‘Het voelt anders wel persoonlijk.’

Ally kwam de kamer in, op de voet gevolgd door Eland. Ze stortte zich in mijn armen.

‘Mammie, Eland heeft mijn ontbijt opgegeten!’

‘Heb je je bord weer op de grond gezet, dommie?’

Ze giechelde tegen mijn wang en ik ademde haar frisse geur in en haar haren kriebelden tegen mijn neus. Hoewel Evan niet haar biologische vader is, lijkt Ally met haar donkere huid en gedrongen lichaam meer op hem dan op mij, maar ze heeft mijn ogen – kattenogen noemt Evan ze. En Ally heeft mijn krullen, al zijn die van mij na vierendertig jaar wat slapper gaan hangen, terwijl die van Ally nog in ringetjes omlaagvallen.

Evan stond op en klapte in zijn handen.

‘Oké, gezin! Tijd om ons aan te kleden!’

Een week later, vlak na oud en nieuw, ging Evan weer voor een paar dagen naar zijn lodge. Ik had op internet nog een paar adoptieverhalen gelezen, en de avond voor zijn vertrek vertelde ik hem dat ik overwoog om tijdens zijn afwezigheid naar mijn biologische moeder te gaan zoeken.

‘Denk je echt dat het daar een goed moment voor is? Je hebt met de bruiloft al zoveel aan je hoofd.’

‘Dat heeft er juist alles mee te maken – wij gaan trouwen, en ik weet niet beter of ik kan net zo goed van Mars komen.’

‘Nou, dat zou dan wel het een en ander verklaren...’

‘Ha, ha, grappig hoor.’

Hij glimlachte en zei: ‘Even serieus, Sara, hoe denk je dat je je voelt als je haar níét kunt vinden? Of als ze je niet wil zien?’

Hoe ik me dan zou voelen? Daar wilde ik helemaal niet over nadenken. Ik haalde mijn schouders op.

‘Dat zal ik dan moeten accepteren. Vergeet niet dat ik veel minder gevoelig ben dan vroeger. Bovendien, ik heb gewoon het gevoel dat het moet – vooral als we kinderen krijgen.’ Toen ik van Ally zwanger was, was ik ontzettend bang voor wat ik aan haar doorgaf. Ze is gelukkig gezond, maar zodra Evan en ik het over kinderen hebben, keert die angst terug.

Ik zei: ‘Ik maak me meer zorgen om de reactie van mijn vader en moeder.’

‘Je hóéft het niet tegen ze te zeggen – het is jouw leven. Maar ik vind dat de timing beter kan.’

Misschien had hij gelijk. Het is al lastig genoeg om voor Ally te zorgen en mijn werk te doen, en daar komt het plannen van de bruiloft nog bij.

‘Ik zal erover denken, oké?’

Evan glimlachte. ‘Ja ja. Ik ken jou, schatje... Als jij eenmaal ergens je zinnen op hebt gezet, ga je op volle kracht vooruit.’

Ik lachte. ‘Ik beloof het.’

Ik heb er echt over gedacht om te wachten, vooral als ik me voorstelde hoe mijn moeder erop zou reageren. Mijn moeder heeft altijd gezegd dat geadopteerd-zijn wil zeggen dat ik heel bijzonder ben, omdat ze mij speciaal hebben uitgekozen. Toen ik twaalf was, gaf Melanie me háár versie. Zij zei dat onze ouders mij hadden geadopteerd omdat mijn moeder dacht dat ze niet zwanger kon worden, maar dat ze me nu niet meer nodig hadden. Mijn moeder kwam mijn kamer binnen toen ik bezig was mijn koffer te pakken. Ik zei tegen haar dat ik mijn ‘echte’ ouders ging zoeken, en ze begon te huilen. Daarna zei ze: ‘Je biologische ouders konden niet goed voor je zorgen, maar ze wilden wel dat je het best denkbare thuis zou krijgen. Daarom

zorgen wij voor je, en we houden heel, heel veel van je.' Ik zal het verdriet in haar ogen nooit meer vergeten, en ook niet hoe dun haar lichaam voelde toen ze me knuffelde.

Pas bij mijn afstuderen overwoog ik weer serieus naar mijn biologische ouders op zoek te gaan, en daarna nog een keer toen ik erachter kwam dat ik zwanger was, en daarna, zeven maanden later, toen ik Ally voor het eerst in mijn armen hield. Maar ik verplaatste me iedere keer in mijn moeder en stelde me voor hoe het zou zijn als mijn eigen kind haar biologische moeder wilde gaan zoeken, hoe gekwetst en bang ik zou zijn, en dan zette ik het niet door. Waarschijnlijk zou ik dat deze keer ook niet hebben gedaan als mijn vader niet had gebeld om te vragen of Evan zin had om te gaan vissen.

'Sorry, pap, hij is gisteren vertrokken. Kun je niet met Greg gaan?'

'Greg praat te veel.' Ik vond het lullig voor de man van Lauren. Mijn vader mocht Kyle verachten, Greg zag hij niet staan. Ik heb weleens gezien dat hij midden in een zin van Greg gewoon wegliep.

'Zijn jullie zo nog thuis? Ik was net van plan Ally van school te gaan halen en even langs te komen.'

'Vandaag komt het niet goed uit. Je moeder moet het rustig aan doen.'

'Speelt de crohn weer op?'

'Ze is gewoon moe.'

'Oké, geen probleem. Laat het me weten als ik iets voor jullie kan doen.'

Zolang ik leef, is het met de gezondheid van mijn moeder op- en neergegaan. Vroeger ging het wekenlang goed: dan schilderde ze onze kamers, naaide ze gordijnen en bakte ze dat het een lieve lust was. Zelfs mijn vader was dan bijna gelukkig. Ik herinner me

dat hij me een keer op zijn schouders zette, en dan herinner ik me zowel het uitzicht als de aandacht die hij voor me had. Maar uiteindelijk deed mijn moeder dan te veel en werd ze weer ziek. Dan weigerde haar lichaam nog langer voedsel op te nemen en ging ze voor onze ogen van haar stokje. Zelfs na het eten van babyding wist ze niet hoe snel ze bij de wc moest komen.

Als ze een slechte periode had, vroeg mijn vader als hij thuis kwam wat ik die dag had gedaan, alsof hij iets of iemand zocht om zijn woede op te richten. Toen ik een jaar of negen was, trof hij me een keer voor de televisie aan terwijl mijn moeder op bed lag. Hij tok me aan mijn pols naar de keuken, wees naar de stapel borden en zei dat ik lui en ondankbaar was. De volgende dag ontplofte hij vanwege de stapel wasgoed, en de dag daarna vanwege Melanies speelgoed op de oprit. Zijn grote arbeiderslichaam torende dreigend boven me uit en zijn stem trilde van woede, maar hij schreeuwde nooit en deed nooit iets wat mijn moeder kon zien of horen. Hij nam me bijvoorbeeld mee naar de garage en somde daar mijn tekortkomingen op terwijl ik naar mijn schoenen staarde, als de dood dat hij zou zeggen dat hij me niet meer wilde. En vervolgens praatte hij de rest van de week nauwelijks tegen me.

Ik begon huishoudelijke klusjes te verrichten voordat mijn moeder ze kon doen, en bleef thuis als mijn zussen met vriendinnen uitgingen; ik kookte maaltijden waarover mijn vader weliswaar niet tevreden was, maar die er in ieder geval wel voor zorgden dat hij me niet doodzweeg. Ik had er alles voor over om zijn stilzwijgen te voorkomen, en om te voorkomen dat mijn moeder weer ziek zou worden. Zolang zij gezond was, was ik veilig.

Toen ik Lauren die avond belde, vertelde ze me dat ze net terug was van een etentje bij mijn ouders. Mijn vader had hen uitgenodigd.

‘Dus mijn dochter was niet welkom.’

‘Zo moet je het niet zien. Ally heeft gewoon ontzettend veel energie, en...’

‘Wat bedoel je daar nou weer mee?’

‘Niets, ik ben dol op haar. Maar waarschijnlijk dacht papa dat drie kinderen te veel zou zijn.’ Ik wist dat Lauren alleen maar probeerde me een beter gevoel te geven omdat ik anders op mijn vader zou gaan foeteren, en daar had ze een hekel aan, maar ik vind het ontzettend irritant dat ze nooit doorheeft dat mijn vader mij anders behandelt dan hen, of dat althans nooit toegeeft. Toen we hadden opgehangen, had ik bijna mijn moeder gebeld om te vragen of het wel goed met haar ging, maar ik dacht eraan dat mijn vader had gezegd dat ik niet welkom was, alsof ik een zwerfhond was die buiten op de veranda moet slapen omdat hij binnen alles vies maakt. Ik legde de telefoon neer.

De volgende dag vulde ik een formulier van Vital Statistics in, maakte vijftig dollar over en begon te wachten. Ik zou willen dat ik er ‘geduldig’ aan toe kon voegen, maar na de eerste week bespróng ik de postbode zo ongeveer. Pas een maand later ontving ik mijn Originele Geboorteakte, of, zoals de vrouw van Vital Statistics het noemde, mijn OG. Ik staarde naar de envelop en realiseerde me dat mijn hand trilde. Evan was naar de lodge, en ik had graag gewild dat hij er op het moment dat ik hem opende bij was geweest, maar dan had ik nog een week moeten wachten. Ally zat op school en het was stil in huis. Ik ademde diep in en scheurde de envelop open.

Mijn echte moeder heet Julia Laroche en ik ben geboren in Victoria, in British Columbia. Mijn vader staat als onbekend geregistreerd. Ik las de OG en het adoptiecertificaat telkens weer opnieuw, op zoek naar antwoorden, maar ondertussen hoorde ik alleen die ene vraag: *Waarom heb je me weggegeven?*

De volgende ochtend werd ik vroeg wakker en ging ik online terwijl Ally nog sliep. Ik ging eerst naar het Register Hereniging Adoptie, maar toen ik besepte dat het nog wel een maand zou kunnen duren voordat ik een reactie van hen zou krijgen, besloot ik eerst zelf te gaan zoeken. En na een minuut of twintig op internet te hebben rondgesurft, had ik al drie Julia Laroches in Quebec en vier Julia Laroches in de vs gevonden die ongeveer de juiste leeftijd hadden. Er woonden er ook nog twee op het eiland, en toen ik zag dat die allebei in Victoria woonden, draaide mijn maag zich om. Zou ze daar na al die tijd nog steeds wonen? Snel klikte ik de eerste link aan, en ik ademde pas weer uit toen ik besepte dat ze, te oordelen naar haar stukje op een forum voor jonge moeders, te jong was. Via de tweede link kwam ik op de website van een makelaar in Victoria. Ze had hetzelfde kastanjebruine haar als ik en leek zo ongeveer de juiste leeftijd te hebben. Ik keek met een mengeling van opwinding en angst naar haar gezicht. Had ik mijn biologische moeder gevonden?

Nadat ik Ally naar school had gebracht, ging ik weer aan mijn bureau zitten en zette een cirkel om het telefoonnummer dat ik inderhaast op een stuk papier had gekrabbeld. *Ik ga haar zo bel-len. Eerst nog een kopje koffie. Als ik de krant heb gelezen. Als ik alle nagels van mijn tenen in een verschillende kleur heb gelakt.* Ten slotte dwong ik mezelf de telefoon te pakken.

Ik toetste haar nummer in.

Voor hetzelfde geld was ze het helemaal niet.

De telefoon aan de andere kant van de lijn ging over. Ik kon maar beter ophangen. Dit was een verdomd slechte manier om...

‘Met Julia Laroche.’

Ik opende mijn mond, maar er kwam geen geluid uit.

‘Hallo?’ zei ze.

‘Hallo, ik bel omdat... Ik bel omdat...’ *Omdat ik zo stom ben*

geweest te denken dat u, als ik iets geniaals zou zeggen, er meteen spijt van zou hebben dat u me heeft afgestaan. Maar helaas kan ik me op dit moment niet eens mijn eigen naam herinneren.

Haar stem werd ongeduldiger. 'Wilt u een huis kopen of verkopen?'

'Nee, ik ben...' Ik ademde diep in en gooide het eruit. 'Ik ben misschien uw dochter.'

'Is dit een grap? Wie bent u?'

'Mijn naam is Sara Gallagher. Ik ben in Victoria geboren en daar ter adoptie afgestaan. U heeft kastanjebruin haar en ongeveer de juiste leeftijd, dus ik dacht...'

'Liefje, het is onmogelijk dat je mijn dochter bent. Ik kan geen kinderen krijgen.'

Ik voelde dat ik rood werd. 'God, het spijt me. Ik dacht... Nou ja, ik hoopte het.'

Haar stem werd zachter. 'Het geeft niets. Succes met je zoektocht.' Ik wilde al ophangen toen ik haar nog hoorde zeggen: 'Er werkt een Julia Laroche op de universiteit. Ik word weleens voor haar gebeld.'

'Bedankt, dat is erg aardig van u.'

Ik legde de telefoon neer en liep naar mijn werkruimte, en mijn gezicht gloeide nog steeds. Ik maakte mijn verfkwasten schoon, ging zitten en staarde naar de muur, en ondertussen dacht ik na over wat de makelaarster had gezegd. Even later zat ik weer achter mijn computer. Ik hoefde niet lang te zoeken voordat ik de naam van de andere Julia op een lijst van professoren van de Universiteit van Victoria had gevonden. Ze gaf kunstgeschiedenis – had ik mijn liefde voor alles wat oud is van haar? Ik schudde mijn hoofd. Waarom liet ik me zo meeslepen? Het was maar een naam. Ik ademde diep in en belde naar de universiteit. Tot mijn verbazing werd ik direct met Julia Laroche doorverbonden.

Deze keer wist ik wel wat ik wilde zeggen. ‘Goedemorgen, u spreekt met Sara Gallagher, en ik ben op zoek naar mijn biologische moeder. Heeft u vierendertig jaar geleden een kind ter adoptie afgestaan?’

Ze ademde diep in. Toen viel er een stilte.

‘Hallo?’

‘Bel me hier niet meer op.’ Ze verbrak de verbinding.

Ik heb gehuild. Uren. Wat een migraine opleverde die zo hevig was dat ik Lauren moest vragen Ally en Eland voor me op te halen. Gelukkig heeft Lauren twee jongens van ongeveer dezelfde leeftijd als Ally; ze vindt het heerlijk om naar hen toe te gaan. Ik vind het al vervelend om ook maar één nacht van mijn dochter gescheiden te zijn, maar ik kon niets anders doen dan met een koud kompres op mijn voorhoofd in het donker op bed liggen wachten tot het voorbij zou zijn. De volgende middag verdwenen de cirkels rondom mijn blikveld en konden Ally en Eland naar huis komen. Die avond belde Evan.

‘Voel je je weer wat beter, schatje?’

‘De migraine is weg – het was mijn eigen stomme schuld, want ik was mijn pil weer vergeten. Nu loop ik achter met dat bureautje en ik had deze week een paar fotografen willen bellen en...’

‘Sara, je hoeft niet meteen van alles en nog wat te doen. Wacht maar met die fotografen tot ik weer terug ben.’

‘Het gaat prima, ik regel het wel.’ Ik bewonder Evan omdat hij zo relaxed is, maar ik had in de twee jaar die we samen waren wel geleerd dat ‘dat doen we later wel’ er meestal op uitliep dat ik uiteindelijk op het allerlaatste moment als een kip zonder kop rondrende om te proberen iets alsnog te regelen.

Ik zei: ‘Ik heb nagedacht over wat er met mijn biologische moeder is gebeurd...’

‘Ja...?’

‘En ik vroeg me af of het misschien een goed idee is om haar een brief te schrijven. Haar adres is geheim, maar ik kan hem ook naar de universiteit sturen.’

Evan viel even stil. ‘Sara... Ik weet niet of dat zo’n goed idee is.’

‘Oké, misschien wil ze me niet leren kennen, maar ik vind dat ze me ten minste mijn medische geschiedenis kan geven. En Ally? Heeft zij soms geen recht om meer te weten? Misschien zijn er gezondheidskwesties, zoals een hoge bloeddruk, of diabetes, of kanker...’

‘Schatje.’ Evan klonk kalm, maar vastberaden. ‘Rustig aan. Laat je niet meteen zo meeslepen.’

‘Ik zit anders in elkaar dan jij, oké? Ik laat zoiets minder gemakkelijk van me af glijden.’

‘Wind je nou niet meteen zo op, mopperpot. Ik sta aan jouw kant, hoor.’

Ik zweeg, sloot mijn ogen, probeerde rustig te blijven ademen en probeerde eraan te denken dat ik niet boos was op Evan.

‘Sara, doe wat je moet doen. Je weet dat ik hoe dan ook achter je sta. Ik denk alleen wel dat je het beter kunt laten rusten.’

De volgende dag was ik, tijdens de anderhalf uur lange rit naar het zuiden van het eiland, kalm en geconcentreerd, en had ik er alle vertrouwen in dat ik de juiste beslissing had genomen. Op de een of andere manier troost de snelweg over het eiland me altijd: de schilderachtige stadjes en valleien, het boerenland, de vluchtige vergezichten op de oceaan en de bergen langs de kust. Toen ik Victoria naderde en door het oerbos van Goldstream Park reed, dacht ik terug aan die keer dat mijn vader ons had meegenomen om naar de zalm te gaan kijken die daar in de rivier kuit schoot. Al die zeemeeuwen die zich aan dode zalm te goed deden, joegen Lauren doodsangsten aan, en ik haatte de

geur van de dood in de lucht, en hoe die in je kleren en neusgaten achterbleef. En ik vond het vreselijk dat mijn vader mijn zussen alles uitlegde, maar mijn vragen negeerde – mij negeerde.

Evan en ik hebben het er weleens over gehad om in Victoria een tweede bedrijfje voor walvissen spotten te openen – Ally is dol op het museum en de straatartiesten in de binnenhaven, en ik ben gek op al die oude gebouwen. Maar voorlopig bevalt Nainaimo ons te goed. Al is het dan de op een na grootste stad van het eiland, het voelt aan als een dorp. Je kunt er in één dag over de houten zeewering in de haven lopen, in de oude binnenstad winkelen en een berg beklimmen om van het schitterende uitzicht op de eilandjes in de baai te genieten. Als je eropuit wilt, hoef je alleen maar de veerboot naar het vasteland te nemen, of – om te winkelen – naar Victoria te rijden. Maar als het die dag in Victoria niet goed zou gaan, zou de weg naar huis lang zijn.

Het was mijn bedoeling de brief, met daarin een verzoek om informatie, in Julia's werkkamer achter te laten. Maar toen de vrouw achter de receptie zei dat professor Laroche in het gebouw ernaast les gaf, moest ik haar zien. Ze zou niet merken dat ik er was. En vervolgens zou ik de brief bij de receptie achterlaten.

Ik deed de deur van de schouwburgachtige collegezaal voorzichtig open en sloop, mijn gezicht van het podium afgewend, naar binnen. Ik vond een vrij plekje achter in de zaal, duwde de zitting van de stoel piepend omlaag en keek met een gevoel alsof ik een stalker was naar mijn moeder.

‘Zoals jullie zien was de architectuur in de islamitische wereld heel gevarieerd...’

In mijn dagdromen was ze altijd een oudere versie van mijzelf geweest, maar terwijl mijn haar kastanjebruin is en slordig over mijn rug golft, was dat van haar zwart, sluik en kortgeknipt. De kleur van haar ogen kon ik niet zien, maar haar gezicht was

rond en verfijnd. Mijn jukbeenderen zijn hoog, mijn gelaats-trekken Scandinavisch. De contouren van haar zwarte wikkeldjurk verraadden een tengere, jongensachtige lichaamsbouw, en ze had smalle polsen. Mijn bouw is atletisch. Ze was niet veel langer dan één meter zestig, ik ben bijna één meter tachtig. De bewegingen waarmee ze naar de beelden op het diascherm wees, waren elegant en niet gehaast. Ik praat zo veel met mijn handen dat ik altijd dingen omgooi. Als haar reactie aan de telefoon niet door mijn hoofd had gespeeld, zou ik hebben gedacht dat ik de verkeerde vrouw voor me had.

Terwijl ik zo half en half naar haar college luisterde, fantaseerde ik hoe mijn jeugd met haar als moeder zou zijn geweest. We zouden tijdens het avondeten van prachtige borden hebben gegeten en over kunst hebben gesproken en soms de kaarsen in de zilveren kandelaars hebben aangestoken. In de zomervakanties zouden we musea in het buitenland hebben bezocht en onder het genot van een cappuccino intellectuele gesprekken hebben gevoerd in Italiaanse cafés. En in de weekends zouden we samen boekwinkels hebben afgeschuimd...

Plotseling werd ik overspoeld door een golf van schaamte. *Maar ik heb al een moeder.* En ik dacht aan de lieve vrouw die me heeft grootgebracht, de vrouw die zelfs als ze zich zelf niet lekker voelde kompressen van koolbladeren tegen mijn hoofdpijn maakte, de vrouw die niet eens wist dat ik mijn biologische moeder had gevonden.

Nadat het college was afgelopen, liep ik de trap af naar de zijdeur. Toen ik Julia passeerde, glimlachte ze, maar met een onderzoekende blik, alsof ze me probeerde te plaatsen. Een student bleef staan om haar iets te vragen, en ik spoedde me naar de deur. Op het laatste moment wierp ik nog een blik over mijn schouder. Haar ogen waren bruin.

Ik liep regelrecht naar mijn auto. Daar bleef ik met een bon-

kend hart zitten tot ik haar uit het gebouw zag komen. Ze liep naar de parkeerplaats van de faculteit. Ik reed met een slakken-gangetje haar kant op en zag haar in een witte, klassieke Jaguar stappen. Toen ze wegreed, volgde ik haar.

Stop. Denk na. Zet de auto langs de kant.

Vergeet het maar.

Op Dallas Road, aan zee, in een van de chiquere buurten van Victoria, hield ik meer afstand. Na een minuut of tien reed Julia de ronde oprit van een groot tudorhuis aan de oceaan op. Ik stopte en pakte een plattegrond. Ze parkeerde voor de marmere trap, liep over een pad om het huis en verdween door een deur aan de zijkant.

Ze had niet aangebeld. Ze woonde daar.

Wat nu? Wegrijden en de hele zaak vergeten? De brief in haar brievenbus aan het einde van de oprit stoppen en het risico lopen dat iemand anders hem zou vinden? Haar de brief persoonlijk overhandigen?

Eenmaal voor de zware mahoniehouten voordeur stond ik daar als een idioot, verstijfd, verscheurd tussen de brief daar achterlaten en maken dat ik wegkwam. Ik klopte niet aan en ik drukte niet op de bel. Maar de deur ging wel open. En ik stond oog in oog met mijn moeder. En zij zag er niet uit alsof ze blij was me te zien.

‘Hallo?’

Mijn wangen gloeiden.

‘Dag... Ik... Ik heb uw college bijgewoond.’

Ze kneep haar ogen samen. Ze keek naar de envelop in mijn gebalde vuist.

‘Ik heb u een brief geschreven.’ Ik hapte naar adem. ‘Ik wilde u een paar dingen vragen – we hebben elkaar gisteren gesproken...’

Ze staarde me aan.

‘Ik ben uw dochter.’

Haar ogen werden groot. ‘Ik wil dat u onmiddellijk vertrekt.’ Ze wilde de deur al dichtdoen. Ik zette mijn voet ertussen.

‘Wacht! Ik wil u niet lastigvallen, ik heb alleen een paar vragen. Het gaat om mijn dochter.’ Ik haalde een foto uit mijn portefeuille. ‘Haar naam is Ally, ze is net zes geworden.’

Julia wilde de foto niet zien. Toen ze het woord nam, was haar stem hoog, gespannen.

‘Het komt erg ongelegen. Ik kan het niet... Ik kán het gewoon niet.’

‘Vijf minuten. Langer heb ik niet nodig. Daarna laat ik u met rust.’

Ze keek over haar schouder naar de telefoon op het tafeltje in de hal.

‘Alstublieft. Ik beloof u dat ik dan niet meer terugkom.’

Ze liet me in een zijkamertje met een mahoniehouten bureau en boekenkasten van de vloer tot aan het plafond, en haalde een kat van een antieke bruine leren stoel met een hoge rugleuning.

Ik ging zitten en probeerde te glimlachen. ‘Colourpoint perzen zijn prachtig.’ Ze glimlachte niet terug. Ze nam plaats op het puntje van haar stoel. Haar handen klauwden op haar schoot in elkaar, de knokkels wit.

Ik zei: ‘Deze stoel zit heerlijk – ik knap voor mijn werk antieke meubels op, en deze is authentiek. Ik ben dol op antiek. Op alle klassiekers, eigenlijk: auto’s, kleren...’ Mijn hand gleed over mijn nauwsluitende zwarte fluwelen jasje, dat ik op een spijkerbroek droeg.

Ze staarde naar de vloer. Haar handen begonnen te trillen.

Ik ademde diep in en ging ervoor.

‘Ik wil alleen weten waarom u me hebt weggegeven. Ik ben niet kwaad, ik leid een gelukkig leven. Ik wil... Ik wil het gewoon weten. Ik móét het gewoon weten.’